

Първиятъ мечъ и първото рало

(Приказка)

Едно време хората били прости и диви. Земята била млада и цвѣтѣла въ чудна красота, но хората прекарвали тегловенъ животъ: често ги нападали диви звѣрове, които ги разкъсвали и изядали.

Въ онова време живѣлъ нѣкъде си майсторъ ковачъ. Той намислилъ да направи едно орждие, съ което хората да се пазятъ отъ дивитѣ звѣрове, та да живѣятъ по-честито.

Вдигалъ високо ковачътъ тежкия си чукъ надъ наковалнята и го слагалъ съ грѣмъ и трѣсъкъ. Пламтѣла въ буенъ огънь огромната му пещъ, а изъ подъ чука излизали искри като огненъ дъждъ. Подъ чука се подгввало нагорещеното желѣзо, разплѣсквало се, докато най-последно отъ него се образувалъ единъ голѣмъ мечъ.

Не могълъ ковачътъ да си намѣри мѣсто отъ радостъ и викалъ високо: „Слава на тоя страшенъ мечъ! Който го държи въ ржката си, ще владѣе цѣлия свѣтъ: нѣма вече да ни ядатъ безбройнитѣ диви звѣрове!“

Хората, като чули за великото дѣло на ковача, натрупали се предъ ковачницата и се заглеждали, какъ той прави мечове. Всѣки му искалъ по единъ мечъ, всѣки му давалъ дарове за благодарностъ.

Но не се минало много и ковачътъ затжувалъ: той видѣлъ, че причинилъ голѣми нещастия съ своя мечъ. Хората наистина се бранѣли отъ звѣроветѣ, но